"Der er forskel"

Det var i maj måned, vinden blæste endnu koldt; men foråret var der, sagde buske og træer, mark og enge; det myldrede med blomster og det lige op i det levende gærde, og der just talte foråret selv sin sag, det talte fra et lille æbletræ, der var én eneste gren, så frisk, så blomstrende, overdænget med de fine rosenrøde knopper, som var lige ved at åbne sig; den vidste nok selv, hvor køn den var, for det ligger i bladet, som i blodet, og derfor blev den heller ikke overrasket ved at herskabsvognen holdt på vejen foran den, og den unge grevinde sagde, at den æblegren var det yndigste, man kunne se, den var foråret selv i sin dejligste åbenbarelse. Og grenen blev brækket af, og hun holdt den i sin fine hånd og skyggede over den med sin silkeparasol, - og så kørte de til slottet, hvor der var høje sale og pyntelige stuer; klare hvide gardiner flagrede ved de åbne vinduer og dejlige blomster stod i skinnende, gennemsigtige vaser, og i en af disse, den var som skåret ud af nyfalden sne, blev æblegrenen sat mellem friske, lyse bøgegrene; det var en lyst at se den!

Og så blev grenen stolt, og det var jo ganske menneskeligt!

Der kom mange slags folk gennem stuerne og eftersom de gjaldt for, turde de sige deres beundring, og somme sagde slet ingen ting, og somme sagde alt for meget, og æblegrenen forstod, at der var forskel mellem menneskene ligesom imellem væksterne. "Somme er til stads, og somme er til næring, der er også de, som kunne ganske undværes," mente æblegrenen, og da den just var sat ved det åbne vindue, hvorfra den kunne se både ned i haven og ud på marken så havde den blomster og vækster nok til at betragte og tænke over! der stod rige og fattige, nogle alt for fattige.

"Stakkels forkastede urter!" sagde æblegrenen, "der er rigtignok gjort forskel! og hvor de må føle sig ulykkelige, dersom den slags kan føle, som jeg og mine lige kan det; der er rigtignok gjort forskel, men det må der gøres, ellers stod jo alle ens!"

Og æblegrenen så med en slags medlidenhed især på én slags blomster, som der var i mængde af på marker og på grøfter; ingen bandt dem i buket, de var alt for almindelige, ja man kunne finde dem selv imellem brostenene, de skød op som det argeste ukrudt, og så havde de det fæle navn fandens mælkebøtter.

"Stakkels foragtede vækst!" sagde æblegrenen, "du kan ikke gøre ved, at du blev hvad du blev, at du er så almindelig, og at du fik det hæslige navn, du har! men det er med væksterne, som med menneskene, der må være forskel!"

"Forskel!" sagde solstrålen og kyssede den blomstrende æblegren, men kyssede også de gule fandens mælkebøtter ude på marken, alle solstrålens brødre kyssede dem, de fattige blomster, som de rige.

Æblegrenen havde aldrig tænkt over Vorherres uendelige kærlighed mod alt, hvad der lever og røres i ham, den havde aldrig tænkt over hvor meget smukt og godt der kan ligge gemt, men ikke glemt, - men det var jo også ganske menneskeligt!

Solstrålen, lysets stråle vidste det bedre: "Du ser ikke langt, du ser ikke klart! - Hvor er den forkastede urt, den du især beklager?"

"Fandens mælkebøtter!" sagde æblegrenen. "Aldrig bindes de i buket, de trædes med foden, der er for mange af dem og når de løber i frø flyver det i småtskåren uld hen over vejen og hænger folk i klæderne. Ukrudt er det! men det skal der jo også være! - jeg er virkelig meget taknemmelig, at jeg ikke er blevet en af dem!"

Og hen over marken kom en hel skare børn: Det mindste af disse var nu så lillebitte, at det blev båret af de andre; og da det blev sat i græsset mellem de gule blomster, lo det højt af glæde, sparkede med de små ben, væltede sig omkring, plukkede kun de gule blomster og kyssede dem i sød uskyldighed. De noget større børn brød blomsten fra den hule stilk, bøjede denne rundt ind i sig selv, led ved led, en hel kæde blev det; først en til halsen, så en at hænge om skulderen og om livet, på brystet og på hovedet; det var en hel pragt af grønne lænker og kæder; men de største børn tog forsigtig den afblomstrede urt, stilken, der bar dens fnugartede sammensatte frøkrone, denne løse luftige uldblomst, det er et helt lille kunststykke, som af de fineste fjer, fnug eller dun; de holdt den ved munden for i ét pust at afblæse den helt; den, der kunne det, fik nye klæder, før året var omme, havde bedstemoder sagt.

Den foragtede blomst var en hel profet ved denne lejlighed.

"Ser du!" sagde solstrålen, "ser du dens skønhed, ser

du dens magt!"

"Ja, for børn!" sagde æblegrenen.

Og der kom ude på marken en gammel kone og gravede med sin stumpede skaftløse kniv ned om blomstens rod og trak den op; nogle af rødderne ville hun koge sig kaffe på, andre ville hun få penge for, idet hun bragte apotekeren dem til lægedom.

"Skønhed er dog noget højere!" sagde æblegrenen. "Kun de udvalgte kommer i det skønnes rige! der er forskel mellem væksterne, ligesom der er forskel mellem menneskene!"

Og solstrålen talte om den uendelige kærlighed hos Gud gennem alt det skabte og for alt, hvad der har liv, og om den lige fordeling af alt i tid og evighed!

"Ja det er nu deres mening!" sagde æblegrenen.

Og der kom folk i stuen, og den unge grevinde kom, hun, som havde stillet æblegrenen så smukt, i den gennemsigtige vase hvor sollyset strålede; og hun bragte en blomst eller hvad det nu var, det skjultes af tre, fire store blade, der ligesom et kræmmerhus blev holdt rundt om det, for at ingen træk eller vindpust skulle komme til at gøre det skade og så forsigtig blev det båret, som aldrig den fine æblegren var blevet det. Ganske lempeligt kom nu de store blade bort og man så den fine fnuggede frøkrone af den gule foragtede fandens mælkebøtte. Den var det, hun så forsigtig havde plukket, så omhyggelig bar, for at ikke en af de fine fjerpile, der danner dens tågeskikkelse og sidder så løse, skal blæse af. Hel og herlig havde hun den; og hun beundrede dens skønne form, dens luftige klarhed, dens hele særegne sammensætning, dens skønhed, idet den skulle vejres hen for vinden.

"Se dog, hvor forunderlig dejlig Vorherre har gjort den!" sagde hun. "Jeg vil male den med æblegrenen; den er nu så uendelig dejlig for alle, men også denne fattige blomst har af Vorherre lige så meget på en anden måde! så forskellige er de og dog begge børn i skønhedens rige."

Og solstrålen kyssede den fattige blomst, og den kyssede den blomstrende æblegren, dens blade syntes at rødme derved.

* * *